

ΤΩ ΣΥΜΠΑΘΕΣΤΑΤΩ ΜΟΙ
ΜΥΡΩΝΙ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

ΕΠΙ ΤΗ ΣΚΛΗΡΑ ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΩ ΑΠΩΛΕΙΑ
 ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ ΤΟΥ

ΟΧΙ ! δέν ἦταν σπλάχνο σου, δέν ἦτανε παιδί σου
 Ἡ κόρη ἢ ἀγγελόμορφη 'ποῦ λάτρευε ἢ ψυχὴ σου,
 Παρ' ὄνειρο ὀλοζώντανο, οὐράνια ὀπτασία,
 Ποῦ καί 'ς τὸ ξύπνο μᾶς πλανᾶ ἢ ψεύτρα φαντασία.
 Κι' ἂν εἶχε κάλλη ἀνθρώπινα καὶ 'σάν Νεράϊδας κάλλη
 Καὶ 'ς τὴ λαλιά της μουσικὴ ποῦ ξεπλανῶνταν κι' ἄλλοι,
 Κι' ἂν εἶχε μάτια ὀλόφωτα καὶ χεῖλη ζαχαρένια
 Καὶ 'ς τὴ γλυκειὰ της τὴ μορφή δροσιὰ τριανταφυλλένια,
 Κι' ἂν ἔστηνε, 'σάν Παναγιά, τὸ θρόνο 'στὴν καρδιά σου
 Κ' ἦταν κρυφὸ καμάρι σου, κρυφὸ προσκύνημά σου,
 Μὰ ὄχι ! σέ 'ξεγέλαε ἢ δόλια ἢ στοργὴ σου
 Καὶ τ' ἀγγελουῶδι τ' οὐρανοῦ τὸ 'περνες γιὰ παιδί σου.
 Γι' αὐτό, ὅταν τῆς ἔπλεκες τοῦ γάμου τὰ στεφάνια,
 Ἐκείνη, ἓνα πρῶτίνὸ π' ἀνοῖξαν τὰ οὐράνια,
 Μ' αὐτὰ ἐκρυφομίλησε, 'θυμήθη τὸ Θεό της
 Κ' ἐπέταξ' ἀπ' τὰ χέρια σου ψηλὰ 'στὸν οὐρανὸ της.
 Κ' ἔτσι, ἐσβύστη τ' ὄνειρο μὲ τ' ἄπλαστά του κάλλη,
 Κ' εὐρέθηκες, σάν 'ξύπνησες, στὴ σκοτεινιά σου πάλι.

(Ἐξ Ἀθηνῶν, 12 Δεκεμβρίου 1889)

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΤΩ ΠΑΡΗΓΟΡΩ ΠΟΙΗΤΗ
 Κ. Φ. ΣΚΟΚΩ.

Φωνὴ τις ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ παρήγορος, ἠδεῖα
 Ὡς φθόγγος λύρας, ὡς μολπὴ ἀγγέλου θεσπεσία,
 Ἠκούσθη ἐν τῷ ἄδῃ μου « Δέν ἦτανε παιδί σου,
 Ἄλλ' ὄνειρον, ἀπατηλὴ μορφή τοῦ παραδείσου. »

Λοιπὸν εἰς τὴν καρδίαν σου ἀντήχησαν ἐκεῖνοι
 Τοῦ ἔτι πνέοντος νεκροῦ, ὧ ποιητά, οἱ θρηνοὶ
 Καὶ ἱατρὸς τοῦ Παρνασσοῦ κομίζων ἐπεφάνης
 Τῆς Κασταλίας σταλαγμοὺς τὸν ἀδελφὸν νὰ ράνης

Ἦ μή, κατὰ τὴν πῆσιν σου τῆς χθῆς ἐκεῖ πλησίον,
 Τὸ εἶπε τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον ;
 ὦ ! ναί, δὲν ἦτο κόρη μου, ἀλλ' οὐρανια ξένη
 Ἐἴκοσιν ἐν τῇ στέγῃ μου χειμῶνας ξενουμένη.

Ἐγὼ πατὴρ τοῦ πλάσματος αὐτοῦ τοῦ ἰδεώδους ;
 Ὁ τρίβολος παραγωγὸς τοῦ κρίνου τοῦ εὐώδους ;
 Ἀποστολὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἀγγέλου ἐξετέλει
 Καὶ ἀνελήφθη, ὡς χρυσῆ τῆς δύσεως νεφέλη.

Καὶ ὅμως ὡς πατέρα τῆς μ' ἐλάτρευεν ἡ κόρη
 Καὶ μετ' ὀδύνης ἐκ τῆς γῆς ἀφάτου ἀνεχώρει.
 Ζωὴν ἐκ τῶν χειλέων μου ν' ἀντλήσῃ ἐπειράτο·
 Τὸ βλέμμα τῆς δὲν ἔστρεφε πρὸς τ' ἄνω. ἀλλὰ κάτω.

Ἄχ ! ἄφες με, ὧ ποιητά, μὲ τοῦ πατρὸς τὸν πόνον
 Νὰ ὀνειρώττω, νὰ μετρῶ μὲ στεναγμοὺς τὸν χρόνον.
 Κατὰ τῆς ἐρημώσεως τῆς πατρικῆς καρδίας
 Εἶν' ἀσθενῆς καὶ ἡ πηγὴ αὐτῆ τῆς Κασταλίας.

Ἐν Σύρῳ, Δεκέμβριος 1890.

Ν. ΜΥΡΩΝ

ΔΑΝΑΗ ΜΟΥ !

Ἦσο λοιπὸν μετέωρον στιγμὰς τινὰς φωτίσαν
 Τοῦ πολυπλάγχτου σκάφους μου τὴν σκότειον πορείαν
 Κ' ἐσβέσθης θάμβος ὀπισθεν τῆς τροχιᾶς ἀφῆσαν
 Κ' ἐμὲ ταλαιπωρούμενον εἰς θάλασσαν ἀγρίαν !
 Ἦ μή παρὰ θεοῦ τινος ὡς Χερουβείμ ἐστάλης,
 Τῆς μαύρης ἀπιστίας μου τὸν ζόφον ν' ἀποβάλης ;